

Автор Михалусь Марія «Розмова з Всесвітом»(вірш), Радивилівський ліцей №2 імені П.Г.Стрижака, 7 клас, Юрченко Олена, Рівненська обл.

«Особливе захоплення дівчинки – це творчість: написання віршів, оповідань, творчих проєктів для шкільних предметів. Підтвердженням цього є вірш «Розмова з Всесвітом», у номінації «Література і журналістика» у конкурсі «Космічні фантазії – 2026», який вона написала за один вечір.

Ідея прийшла миттєво: Марія захотіла не просто запитати у зірок, а почути відповіді. Вона уявляла, що Всесвіт – це мудрий, добрий друг, який слухає всі дитячі «чому» і відповідає світлом, вітром і тишею. Так народилася форма діалогу: по черзі говорить дитина і сам Всесвіт. Слова підбиралися дуже ретельно. Дитина хотіла, щоб вони були «як зірки – легкі, але яскраві». Вона шукала рими, які звучать ніжно і природно. Деякі рядки з'явилися з першого разу, а деякі переписувались по 5–6 разів, щоб було «красиво і правдиво».

У вірші поєдналися дитяча допитливість і доросла мрія про єдність з усім світом. Це не просто поезія про зорі – це розмова про те, що ми ніколи не буваємо самотніми, бо нас завжди чує Всесвіт.

Вірш «Розмова з Всесвітом» демонструє вражаючий для дитячого віку рівень оволодіння кількома ключовими поетичними можливостями одночасно: *форма діалогу як основна художня знахідка. Автор не просто описує зорі чи космос – вона будує справжню розмову. Персоніфікація Всесвіту на рівні не абстрактного «він», а живого співрозмовника. Всесвіт тут не просто «відповідає», а шепоче, обіймає, дивиться, мовчить – це вже не дитяча казка, а досить зріла спроба надати неживому емоційну глибину.*

Це рідкісний дар: бачити світ не просто очима, а поетичним зором – і одразу знаходити для нього потрібні слова».

Олена ЮРЧЕНКО

Розмова з Всесвітом

По небу хмари-кораблі пливуть
І тихо креслять свій малюнок рисками.
Миттєво дощ пішов, немов би ртуть
змочила землю всю рясними бризками.
Почула й я мелодію дощу,
Яку оркестр небесний накрапав,
Закривши очі, вільно полечу
У ті світи, в котрих ти не бував.
Привітно посміхнеться оксамитова безодня,
А чорний морок стане не холодним, а гарячим,
І враження отримані сьогодні,
Не висловиш ні подивом, ні плачем.
Зустріла темрява мене і тиша задзвеніла,
Як сотні тисяч децибел,
Привіт, мій Всесвіте, – я шепотіла, –
Дозволь мені побачити тебе.
Побачити, щоб осягнути і вклонитись,
До ніг тобі зложити всі бажання,
Сьогодні зроблю це, щоб не спізнитись:
Зізнаюсь у захопленні й коханні.

Захоплення від мудрості і розуму,
Кохання до незвіданих світів,
Які снують орбітами у різних позах,
Шукаючи лиш праведних шляхів.
Одні відомі нам, а скільки ще не знаєм,
Того, що хочеш приховати ти,
Ми свої мрії направляєм,
Щоб досягнуть твоєї висоти.
А ти лиш мовчки нам відповідаєш
І зорями мерекотиш,
Напевно, нас ти теж вивчаєш,
І поруч сотні літ летиш.
Я відкриваю очі, дощ вщухає
Та перші зірочки з'явились у вікні.
Цей діалог із Всесвітом... Не знаю,
Чи був насправді він, а може, й ні?

Марія МИХАЛУСЬ